

Varigheden for Indkaldelserne fra 120 til 60 Dage. Jeg tror, at man ved at indbefomme denne almindelige Forbring letter de personlige Byrder ganske betydelig, og at en saadan Smødefommen vist altid vil blive modtagen med Taknemmelighed. Jeg skal ikke atter denne Gang udtale mig om den Tjenstturnus, der foreslaas. Jeg nærer nogen Frygt for, at den meget snart vil vise sig mindre heldig, navnlig fordi det vilde være meget vanskeligt at bestjæftige især ved den 3die Bataillon den første Del af Besalingspersonalet, og at dette vilde give Anledning til, om jeg saa maa kalde det, Drivert, der vilde have en uheldig Indflydelse.

Et Afsnit maa jeg derimod give mit fulde Bifald, og det er det om Hærens Nummer, som virkelig i næsten alle Punkter maa siges at tilfredsstille alle rimelige Forbring. Jeg kunde nok have ønsket, at Fæstningsartilleriet havde erholdt et endnu større Antal af Sergeanter, navnlig naar der ses hen til, at disse Kompagnier dog altid ere væsentlig større end de andre Afdelingers Kompagnier. — Om Undervisningsanstaltens Ordning skal jeg ikke sige Meget. Jeg kan i Et og Alt være tilfreds dermed, og jeg tror ligeledes — som allerede bemærket af den ærede Dødsfører — at Eleffolen for Fremtiden bedre vil opfylde sin Bestemmelse, fordi Officersskolens Organisation er bleven en anden. Bestemmelserne om Forfremmelser og Afgang kan jeg ligeledes erklære mig enig i, saa meget mere som jeg ser, at det ærede Udvalg ogsaa finder, at et Forfremmelsesraad ikke bør optages, og at Tilstedeværelsen af et saadant ikke er ganske forenelig med Krigsministerens konstitutionelle Ansvar. Med Hensyn til Aldersgrænserne skal jeg dog bemærke, at det vedvarende forekommer mig heldigere at sætte Kapitainernes og Lieutenanternes Aldersgrænse noget højere. Vi have jo Erfaring for, at mangfoldige af de for Aldersgrænsen kaldte Kapitainer og Lieutenanter have været fuldkommen tjenestedygtige. Skulde enkelte blive utjenestedygtige, forinden de naa den lovbestemte Aldersgrænse, vil Krigsbestyrelsen jo altid kunne afskedige dem, og skulde atter paa den anden Side Andre i længere Tid bevare deres fuldstændige Legemskraft, deres hele Bevægelighed og Brugbarhed, saa er der jo ingen Grund til ikke at lade dem blive staaende, uagtet de ikke mere have Ret til at avancere. De stoppe jo ikke Avancementet, og man vilde i mange Tilfælde komme til at angre, at man havde maattet afskedige i enhver Henseende tjenestedygtige og brugbare Officerer altfor tidlig. Dertil kommer endnu, at hvis Lovforslaget skulde blive vedtaget, saa vil Lieutenanternes Antal blive væsentlig forøget i Forhold til Kapitainernes og saaledes altfaa give Anledning til et daarligere Avancement, hvilket atter vil bevirke, at et større Antal naaer den tidlige Aldersgrænse. At en saadan

er fastslaet for Sværnet, forekommer mig ikke at være af nogen som helst Betyning. De Forbring, som stilles tillands og tilvands, ere jo meget forskellige, og jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det er ønskeligt at have disse lave Aldersgrænser ved Marinen. — Om Hærens Hæstehold har jeg ikke noget Videre at sige. Jeg er meget taknemlig for, at man atter har forøget Batteriernes Hæsteanstal til 92, saaledes at man nu vil være istand til strax mindst at rykke ud med Kanonlinien eller, saafremt man efter de stedfindende Forhold skulde anse det for mere hensigtsvarende, med en Del af Kanon- og Boglinien. — Med Hensyn til Bestemmelserne om Kjøbenhavns og Bornholms Væbning har jeg intet Videre at bemærke.

Da jeg nu saaledes har gennemgaaet Lovforslagets vigtigste Afsnit, kan jeg gaa over til at omtale det af to ærede Landssthingsmænd fra Kjøbenhavn stillede Endringsforslag, som tilsigter, at de Folk, som ikke have opnaaet tilstrækkelig Uddannelse, forlods kunne udtages til fortsat Tjeneste, medens de Folk, som have vist stor Færdighed i Gymnastik og Skydning, forlods kunne hjemsendes. Med Hensyn til den første Bestemmelse har jeg ikke Noget at bemærke. Denne Bestemmelse finder jo allerede Anvendelse nu, idet man holder tilbage i Tjenesten saadanne Folk, som have vist sig ulærvillige, eller som have viist Ulyst og Dovenskab. Dette finder jeg er en udmærket Spore for Alle, og jeg kunde derfor meget have ønsket, at denne Bestemmelse var bleven bibeholdt. Hvad den anden Bestemmelse angaar, da skal jeg ganske vist erkjende, at de Folk, som udmærke sig ved Færdighed i Gymnastik eller Skydning, burde have et Fortrin, men jeg er meget betænkelig ved at give dem et saadant, fordi det dog kun vilde kunne finde Sted ved Fodfolket. Ved de andre Aaender, hvor der jo maaske haves Folk, der ere ligesaa vøede, ligesaa fortrinlige i Gymnastik og Skydning, vilde dette jo slet ikke betale sig, og derved vilde der altfaa komme en Uligbed frem, som vil være meget sødelig for dem, som ikke kunne erholde nogen som helst Godtgjørelse for tidligere erhvervede Færdigheder. Jeg maa dertil endvidere bemærke, at Færdighed i Gymnastik og Skydning ganske sikkert ere Egenstaber, som man maa paaskjønne hos Soldaten, men for Feltsoldaten har selv den største Vælske i Skydning kun overmaade lidt at sige, naar Vedkommende ikke dermed forbinder Sindsvro og kan bevare den Koldblødigbed under en fjendelig Slid, der er nødvendig, for at han kan have nogen som helst Nytt'e af sin Færdighed. Hvis man altfaa kunde bedømme dette, vilde jeg ikke negte, at en saadan Egenstabs i Forbindelse med den Færdighed i Skydning, Soldaten viser i Fredens Dage, vilde være et Moment, der kunde tale Noget for at begunstige ham med Hensyn til hans Tjenestetid. Men da dette er umuligt, og den bedste Skytte kan være den allerdaarligste Soldat under Fægtningsfor-